

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Доласком Својим на земљу, Господ наш Исус Христос, донео је људима све оно што је потребно за њихово спасење. Донео им је целом небо, донео благодат Божију, донео је, даровао Себе за нас људе. А од нас људи, шта тражи Он? Тражи минимум, тражи да верујемо у Њега.

Ни једна реч не употребљава се толико у Светом Јеванђељу колико реч вера. За сва чудеса која је Господ учинио за Свога живота на земљи, све болеснике које је исцелио, сва чуда која је учинио, свуда је очекивао и захтевао веру. И увек је питао: „Верујеш ли да то могу учинити?“ И на исповедање људи, онда се чуда и дешавала.

Тако и данашње Свето Јеванђеље говори о једноме раслабљеноме кога су његови сродници донели Господу Христу да га исцели. И Господ, видећи веру њихову, не његову него њихову, оних који су га донели, рече узетоме: „Опраштају ти се греси твоји“. Дакле, вера је неопходна. Тај парализовани човек није могао да изрази своју веру, није могао да је посведочи али они који су га донели таквога, парализованог, одузетог, они су тиме, својим делом, показали и своју веру у Господа Христа. И Он, видећи веру њихову дарује овоме болеснику исцељење. И каже: „Синко, вера твоја спасе те. Узми одар и иди кући својој.“ И када то би, народ се у чуду питао – ко је овај ко опрашта грехе, ко је овај да тако чуда чини, никада то до сада нисмо видели.

Или други пример из данашњег Јеванђеља, када Господ беше позван од једнога фарисеја, а фарисеји су познати људи у јеврејском народу који су држали много до спољашњих знакова изражавања своје вере, а унутра у души својој могли су бити свакакви. Тај фарисеј, који је позвао Господа на ручак, на гозбу, примио је Господа као што доликује једноме госту. И док су били за трпезом, у дом фарисеја уђе једна жена позната у граду као грешница. И прилази Господу и сузама својим пере Му ноге, косом главом својом отире и помазује миром. А тај фарисеј, домаћин, сада показује не речима него мислима својим, а Господу су и мисли познате као и наше речи као и наша дела, и рече у себи тај фарисеј: „Није ово пророк“, за Господа Христа, „није то пророк. Да је пророк знао би ко и каква Га се жена дотаче јер је грешница“. Мислио је да те његове мисли остају само његове. Али Господ видећи његове мисли рече му: „Симоне“, тако се

звао, „имама нешто да ти кажем“. А он рече: „Кажи Учитељу“. „Двојица дужника беху дужни једноме зајмодавцу, један педесет динара а други пет стотина динара“. Разлика је битна, разлика је велика. „А пошто немадоше да му врате ни један ни други, он опрости обојици. Кажи ми сада који ће од њих двојице више волети тога зајмодавца који им опрости дугове?“ И он по људској логици просуђује: „Па, свакако онај коме је више опростио, да ће га више и волети“. И Господ рече: „Добро си рекао, право си рекао“. И онда му наводи пример где показује да је ова жена показала много више љубави и поштовања према Њему, као Господу, него он који Га је позвао у свој дом. Јер вели: „Уђох у дом твој, ни воде Ми ниси дао да ноге оперем а она сузама Ми опрала. Кад сам ушао у твој дом ниси Ме поздравио целивом, као што је и обичај, а она од како дође не престаје Ми целивати ноге. Ти ни уљем ниси помазао главу Моју а она мирисима помаза Ми ноге. Зато ти и кажем, опраштају јој се греси многи“. Хтео је да каже Господ - знам Ја ко је она, али види коју је она љубав показала и кајање принела за те своје грехе, јер је велику љубав имала, а коме се мало опрашта малу љубав и има. Хтео је да каже: „Ти Симоне си показао малу љубав, мало ти се и опрашта“. А онда рече жени: „Жено, иди с миром. Вера твоја спасла те је“.

То је та чудесна реч, браћо и сестре, која се тако често у Јеванђељу помиње и коју Господ тако користи и апостоли свети. Не каже ли апостол Павле да без вере није могуће угодити Богу, јер вера је корен, темељ хришћанског живота, хришћанских врлина. Све из вере проистиче. Зато је вера толико битна у животу свакога човека. Вером живимо, крећемо се и постојимо, каже Свето Писмо. Ако је вера толико битна за нас људе, за наш живот овде на земљи и за спасење наше на небу, отуда произилази и наша обавеза и наша дужност да чувамо своју веру. Мало је рећи, као што се често каже, као зеницу свога ока. Много више од тога! Јер многи светитељи су и очи своје дали да би веру своју сачували. И много више од живота, јер су и животе своје дали али су веру сачували у Господа Христа. То су свети мученици и новомученици.

За две хиљаде година и у нашој историји српској многи и многи су пострадали за веру своју, и наши многи новомученици српски и они су животе своје дали зато што су имали Православну, праву веру у Господа Христа. Зато је потребно веру чувати јер вера нас чува. Каже

Свети владика Николај: „Србине, брате, чувај веру твоју јер и она тебе чува да би опстао и остао оно што су били твоји свети преци, оно што и ти треба да будеш и оно што треба и твоји потомци да буду. Да будете верна чеда Цркве Христове, потомци Светога Саве и осталих светитеља из рода нашега“.

Зато треба чувати веру своју од сваке новштине, од сваке изопачености, од сваке јереси које су увек постојале у роду људскоме. Увек су постојали људи који су кварили веру Христову, који су проповедали неко друго јеванђеље. А апостол Павле каже: „Ако вам неко проповеда неко друго јеванђеље од овога што сте примили, макар био и анђео с неба, не верујте му, нека буде анатема“. Толики је значај вере Православне јер то је једина вера која спасава од греха, смрти и ђавола, вера која нам обезбеђује Живот Вечни у Царству Христовоме, вера која нам даје снагу да издржимо све невоље и страдања у овоме животу јер знамо за кога и ради кога страдамо.

Нека би Господ молитвама свете великомученице Ефимије коју данас славимо - једна предивна светитељка Божја која је такође пострадала за веру своју и чудом показала која је права вера када је то њој поверено било. И нека би помогла света равноапостолна Олга књегиња руска која је руски народ увела у веру Православну. Нека би и наши светитељи помогли нама свима, целом нашем народу да будемо и останемо Православни хришћани, достојни потомци Светога Саве, Светог кнеза Лазара, Светог владике Николаја, преподобног Јустина Ћелијског и осталих из рода нашега који Богу угодише. Да би и ми и деца наша живели том вером Православном, да би се њоме спасавали и да би се удостојили кроз чување те вере и живота по тој вери, када пођемо одавде да нас Господ прими у Царство Своје Небеско и дарује нам Живот Вечни, да и ми тамо са свима светима славимо Оца и Сина и Светога Духа кроза све векове и сву вечност.

Амин!